

KEDVES HAJDANI ISKOLATÁRSAIM!

Örömmel regisztráljuk sűrűn érkező belépési nyilatkozataitokat, mert a Boronkay Baráti Kör létszám bővülése közvetve volt iskolátok súlyának, tekintélyének növekedéséhez is vezet. Erre még akkor is szükségünk van, ha már két évtizede a régió legjobb iskolájának számítunk. Ezt folyamatosan mutatták az országos statisztikai adatok, a városi és megyei közvélemény. Az egyre jobb elismertségért – amikor szükség volt rá – egy szervezetlen társadalmi háttérrel küzdöttünk, amely a szorosabban iskolánkhöz kötődő nyugdíjas tanárokból, itt végzett diákokból, valamint szülőkből állt. Jóakaróink és riválisaink egyaránt voltak, s ennek következtében mi is sikereket és kudarcokat éltünk át. Így mi választottuk meg iskolánk névadóját, síremlékének elhelyezését. Gimnáziumi és nyelvi előkészítő osztályokat indíthattunk, viszont a város szélére telepítették bennünket, holott belvárosi terület is rendelkezésre állt. A város által adható kitüntetésekben sem a sikerek arányában részesültünk. Ez a folyamat vezetett ahhoz, hogy a spontán baráti kört szervezettebbé tegyük és megalakítsuk a Boronkay Baráti Kört, (BBK) mely pár hét alatt elérte a 80-as létszámot. Ezt kívánjuk most bővíteni, főleg a fiatalabb korosztályokkal.

A létszámnövekedés és az áprilisban bekövetkező új vezetőség megválasztása remélhetőleg a célkitűzések hatékonyabb megvalósítását is maga után vonja. Az előző számunkban megjelent 7 pontos tervet kiegészítve és részletezve:

– A helyi TV február 6-i adásában *Fábián Gábor* igazgató több

témára kiterjedő interjút adott az iskola jelenlegi helyzetéről, a tanulók versenyeredményeiről, s hét tehetséggondozó tanárunk magasabb szervezeteknél (tehát nem a városnál) kapott kitüntetéséről. Remélhetőleg hasonló tartalmú beszámoló majd a nyomtatott sajtóban is megjelenik.

– Az iskola honlapján folyamatosan bővítjük a hajdani diákoknak szóló információkat. Ezek a www.boronkay.vac.hu címen az **ÖREGDIÁKOKNAK** menüpont alatt érhetőek el.

– A tablókönyvhöz gyűjtött tablóképek közül már csak 4db hiányzik.

– *Sok szeretettel hívunk minden BBK tagot a február 28-án 16.00 órakor tartandó nyugdíjasaink köszöntésére s az azt követő baráti találkozóra, ahol a Szent György napi ünnepségünk és közgyűlésünk előkészületeit szeretnénk megtárgyalni.*

A most belépő tagjaink közül a fiatalabbak már megszokhatták az új épületet. Az idősebbek között vannak, akik nehezen dolgozzák fel azt, hogy számukra eltűnt a régi alma mater. Találják meg az újban is a szépet (a tágas épületet, a remek kilátást a Naszályra, a Dunára, s ne gondoljanak az iskolának a tanüzemtől való kb. 3 km-es távolságára s a hozzátartozó helyi, kritikán aluli közlekedésre.

Veletek együtt „csak a szépre emlékeztek” egykori tanárotok, iskolatársatok:

Ujvári István

Ujvári István

a BBK tiszteletbeli elnöke



HALOTTAINK

Takács Károly
1928–2012



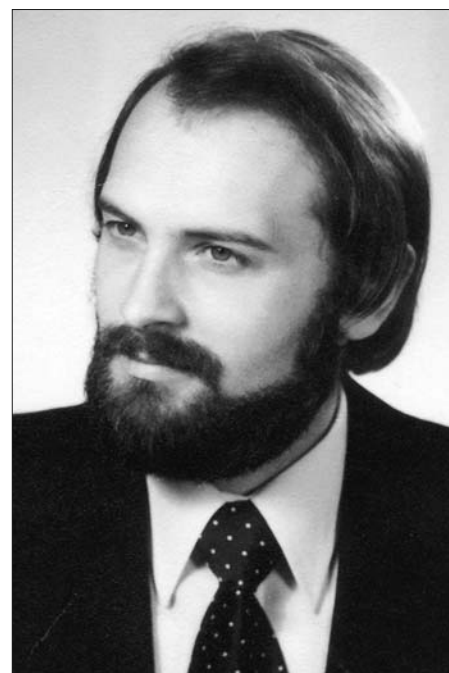
Petőhelyén született mezőgazdaságban dolgozó szülők gyermekeként. A Műszaki Tanárképző Főiskolát 1952-ben fejezte be. Először a váci szakmunkásképzőben tanított, majd a Munkaügyi Minisztériumban dolgozott. Iskolánkban 1977-től 1981-ig dolgozott jórészt a gyakorlati oktatás vezetőjeként. A Kiváló Tanár kitüntetést is megkapta.

Dr. Surman Jánosné
1953–2012



Érsekújváron született pedagógus család gyermekeként. Az ELTE-n 1976-ban szerzett magyar-német szakos diplomát. Iskolánkba 1980-ban került. Kiemelkedő tanári és osztályfőnöki munkája mellett fáradhatatlanul szervezett kéttannyelvű osztályokat, nyelvi táborokat. Sugárzó egyénisége, kedvessége, derűs humora fájó hiány kollégáinknak.

Órhegyi Imre
1952–2011



Vácon született két igényes néptanító gyermekeként. Iskolánkban tanulója, majd – a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola elvégzése után – műszaki tanára lett. 35 évi tanítás után hirtelen jött betegsége miatt vonult nyugdíjba. Boronkay György volt a példaképe, akinek portréját megalkotta, ami egykori munkahelyén, a tanüzemben látható.

TEMETŐJÁRÁS

Tavaly novemberben a váci alsóvárosi temetőben ellátogattam középiskolás korom kedves osztályfőnökének síremlékéhez. Egy olyan szépeplékű tanárom sírja felé közeltem, aki minket, diákokat végtelen türelemmel tanított, tiszta, őszinte, általunk is átlátott becsületes módszerekkel kezelte. Kimagasló szakmai felkészültségét annak idején is nagyra becsültük, de elismerésünk fokozódott, amikor „kései” irodalmi, történelmi műveivel is találkozhattunk.

Több mint ötven éven keresztül ismertük. Rendszeres érettségi találkozóinkon fanyar humorával értékelte múltunkat, ismerkedett jelenünkkel és mély realitással bírálta az aktuális kor társadalmi viszonyait. Mindvégig csak tanulhattunk tőle.

Ahogy mondani szokták, a nemzet nap-számosaként egy nagy EMBER volt!

Nyolc évvel ezelőtt az osztályból többen is részt vettünk a temetésén. Sírjához az utóbbi két év kivételével rendszeresen kilátogattam.

Most virággal és méccsel érkeztem. Megállva csak néztem a környezetet, a gázt, sírkövön nehezen kivehető írást. Jó helyen járok? Ez halottak napja után történt egy pár nappal, de nem láttam seholy maradék, vagy leégett gyertyacsonkot, virágot sem fagyva, sem elhervadva. Az egyetlen, terebélyes örökzöld bokor alól előkerült egy celofánba csomagolt elszáradt, szalaggal átkötött, másfél éves virágcsokor. A kibogozott írás szerint az 1961-ben végzett IV/A osztály járhatott itt az 50. érettségi találkozójuk alkalmával és tisztelegtek osztályfőnökük

hamvai fölött. Kedves Fiúk, Lányok, szép volt Tőletek!

Sajnos, az elhagyatottság nem egyedi jelenség. Időnként előfordul, hogy életében még oly nagytiszteletű ember is elhunyt után gyorsan feledésbe merül. Az utókor erkölcsi indíttatásánál fogva kell, hogy rendelkezzen olyan elhivatottsággal, ne hagyja gazdátlan sorsukra a nyughelyeket, haláluk után is tartsa tiszteletben és megbecsülésben egykori szeretteit.

A Boronkay Baráti Kör tagjai feladataik közé felvették, hogy az elhunyt tanárok esetlegesen elhagyott nyughelyeit gondozni fogják.

Tisztelt Egykori Osztályfőnököm! Ezután sűrűbben látogatlak!

Zopcsák László
1957. IV/A, BBK tag

ELMENŐFÉLBE

A színpadon lekapcsolják a fényeket, elkészülnek az utolsó fotók, a keringős ruhákat gondosan elcsomagolják még egyszer, utoljára. Az öltözőben cipősdobozok, fellépőruhák szerteszét; ideje elkezdni összeszedni a dolgainkat. Lassan tudatosul, hogy véget ért a szalagavató.



Nem könnyű úgy írni, hogy az egész itt kavarog még a fejemben. Annyira kettős érzés, hiszen egyrészt fáradtak vagyunk, másrészt hihetetlenül élveztük, és nem tudjuk, nem akarjuk elhinni, hogy vége van. Pedig a karácsony családi vacsorái és a szilveszteri bulizás után nem nagyon volt kedvünk ehhez a három napos örülethez. Csak túl akartunk lenni rajta, lehetőleg minél gyorsabban.

Aztán eljött az első nap, és egyszer csak mi következünk. Kiléptünk a színpadra – a fényektől nem láttunk semmit – és hirtelen rájöttünk, hogy nagyon élvezzük. Másnap, pénteken a taps is nagyobb volt, nekünk is egyre jobban ment. Szombaton pedig végre

megkaptuk a szalagot. Jól megdolgoztunk érte. De alig gördült le a függöny, máris valami ürességet éreztünk, valahogy túl hamar véget ért az egész.

Idén is kritika érte a szalagavató szervezését. Mint mindig, a legnagyobb probléma újra a kevés jegy volt. Sokan ezért megfontolandónak tartják, hogy a Sportcsarnokban kellene tartani, hiszen kétszáz diák és kis családjuk jobban elférne ott, ráadásul sokkal többen keringőzhetnének. Ez sem lenne rossz megoldás, de szerintem a művelődési házban sokkal ünnepélyesebb az esemény. Viszont ott is megoldhatóak lennének ezek a problémák, például ha egy



nap csak két osztály szerepelne. Így a bérleti díj sem lenne nagyobb, rövidebb lenne a műsor és sokkal többen el tudnának jönni. Nem is beszélve a végtelennek tűnő szalagtűzésről, ami sem a nézőknek, sem a szereplőknek nem túl élvezetes.

De most, hogy végigcsináltuk, nem vagyok biztos benne, hogy nem így volt-e a legjobb. Egyrészt ez az évfolyam már tavaly, a diákigazgató-választáson is bebizonyította, hogy egész jól kijön egymással, másrészt az a három nap tényleg hamar elszállt. Jó volt ennyiszer szerepelni, mert másnap mindig jobban ment és jobban is élveztük, ráadásul volt időnk alaposan felkészülni testileg, lelkiileg a „nagy napra”, aminek így tényleg át tudtuk érezni a súlyát. A végére pedig annyira belejöttünk, hogy nem igazán akaróznánk visszatérni a szürke hétköznapokba.

Akárhogy is alakul jövőre a szalagavató, az ideai boronkays éveim egyik, ha nem a legszebb eseménye volt. Végezetül szeretném megköszönni mindenkinek, tanároknak és diákoknak, elsősorban Cs. Nagy tanár úrnak az áldozatos és kitartó munkát, és gratulálni mindenkinek, aki színpadra lépett, vagy a háttérben végezett fontos munkát; azt hiszem, büszkéek lehetünk egymásra és magunkra egyaránt.

Molnár Fanni, 12.A

Amit a szalagavatóról érdemes tudni még

Mint minden évben, a végzősök idén is szavazhattak a szalagavatóval kapcsolatos szervezési kérdésekről. Ebben az esztendőben az érvek-ellenérvek serpenyői a következőképpen billentek el:

1. Hol van jobb helyen a szalagavató?	Műv.ház	140	Sportcsarnok	22
2. Mennyi legyen az előadások száma?	három	111	kevesebb 30; több	23
3. Előadások időkerete osztályonként?	20 perc	134	kevesebb	30
4. Szalagtűzés módja?	úgy mint most			90
	egyszerre mindenki			14
	3-4 fős csoportokban			60
5. Legyen-e az évfolyam szétbontva úgy, hogy egy diákra az adott napon több jegy jusson?	Igen	26	nem	138

Tehát maguk az érintettek hozták meg az ideai döntést, ami persze nincsen kőbe vésve, így hát a következő szalagavató érintettjei alakíthatnak majdan az ünnepség körülményein.

TISZTELT OLVASÓK!

Ezzúttal a 2012. november közepétől 2013. február közepéig terjedő időszakról fogok beszámolni.



Fotó: Szabó Abel

Pajor Ferencné és Nagy Péter a megyeházán

Legnagyobb változás az életünkben, hogy 2013. január 1-jétől az állam a fenntartónk és Vác városa a működtető. Egyelőre úgy néz ki, hogy ez a kettősség nem túl hatékony, de még nagyon kevés idő telt el a mélyebb következtetések levonásához. Erről majd a helyzet stabilizálódását követően fogok részletesebben írni.

Tanulmányi terület

Minden eddiginél jobban sikerültek az OKTV I. fordulói (Országos Középiskolai Tanulmányi Verseny), hiszen **13 tantárgyból** (magyar nyelv, irodalom, angol, német, orosz, kémia, fizika, biológia, programozás, informatika, matematika, földrajz, történelem) **67** diákunk jutott a második fordulóra. A szakmai terület is jól teljesített, mert a SZÉTV-ben **22** (Szakmai Érettségi Tantárgyak Versenye), az OSZTV-ben **11** diákunk (Országos Szakmai Tanulmányi Verseny) jutott a következő fordulóra a gépészet, az elektronika, a szoftver és a hardver területekről. Ezek mind-egyikén az országos döntőbe kerülés a tét.

Sport

Fiú futsalosaink (teremfoci) iskolarekordot javítva **harmadik helyen** végeztek a Vácra megrendezett országos döntőn. Mivel a csapat tudása és motiváltsága alapján győzni szerettünk volna, akkor csalódásként éltük meg ezt az eredményt, de ma már tudunk neki örülni.

Szintén iskolai rekordot állítottak fel a lány kézilabdázóink, akik most először jutottak el az országos döntőig, s ott Pajor Ferencné vezényletével az igen előkelő **hatodik helyen** zártak.

Úszóink is hozták a tőlük megszokottat. A Nagy Péter által összeállított csapat egy kivételével minden versenyszámot megnyert, amin elindult a megyei rendezvényen, így az **országos döntőn is szép számban** fogjuk képviseltetni iskolánkat.

Elismerések

December 7-én a megyeházán vehettek át a testnevelők egy szép kupát, mert a 2011–2012-es tanévben mi voltunk **Pest megye legeredményesebb iskolája** a sport területén.

December 13-án a **Parlamentben** megtartott MDSZ jubileumi ünnepségén vehettem át Simicskó István államtitkártól és Balogh Gábor MDSZ elnöktől elismerést azért, mert a Boronkay az elmúlt tíz évet tekintve **az ország második legeredményesebb iskolája a diáksport területén.**

Február 4-én a váci Városházán kapott több tanárunk és maga az iskola is elismerést a tehetséggondozó munkáért, Vác hírnevének öregbítéséért: Dr. Tóth Eszter, Jendrék Miklós, Szász Csilla, Gergelyi Katalin, Cs. Nagy András, Véglesiné Bíró Erzsébet, Lengyel Csaba és jómagam is.

Események

Nagyon nehéz ebben a témakörben válogatni, hiszen csak a pusztán felsorolás 112 (!) sorból állna.

December 3-án, 5-én és 7-én tartottuk a „Nyílt Napjainkat”, ahol bemutattuk képzési kínálatunkat és az iskolát az érdeklődő 8. osztályosoknak, szüleiknek és tanárainknak. Az öt előadáson, épületbejáráson és az óralátogatásokon több mint hétszázan vettek részt.

December 9-én, mondhatni hagyományos módon mi voltunk az egyik legnagyobb váci sporteseménynek a „Mikulásfutásnak” a házigazdái.

December 17-től 20-ig minden nap **komolyzenei koncerteket** tartottunk Jendrék Gabriella szervezésében a Dísztermünkben, saját tanítványaink előadásában. A sorozatot Szilágyi Erzsébet és Hujbert István által összeállított, iskolai karácsonyi ünnepség zárta, melyen Kozsuh Zsolt tisztelendő atya, egykori tanítványunk mondott ünnepi beszédet.



Fotó: Nagy S. Márton (Marcy)

Kozsuh Zsolt atya

Januárt iskolánk egyik legnagyobb ünnepségével, a **szalagavatóval** kezdtük, amelyen ismét igen színvonalas műsor számoknak tapsolhatott az egyébként nem elfogulatlan közönség.

Január 6–11. között Cs. Nagy András szervezésében ausztriai sítáborozáson vett részt közel 50 diákunk.

Ezek mellett voltak kiállítások, ismeretterjesztő előadások, számtalan verseny a közép- és általános iskolásoknak.



Kiadja: Boronkay György Műszaki Középiskola
 Székhelye: 2600 Vác, Németh L. u. 4–6.
 Telefon: 27/317-077 e-mail: boronkay@vac.hu
 Felelős kiadó: Fábán Gábor
 Felelős szerkesztő: Ujvári István
 Archívum: <http://boronkay.vac.hu/kiadvanyok>
 Lapterv, tördelés: Boronkay Arculat Stúdió